

Katedra výtvarné tvorby Ostravské univerzity — ateliér grafiky prof. Eduarda Ovčáčka

Kateřina Jedličková (* 1979 Slavičín) gymnázium ve Valašských Kloboukách

Petra Malovaná (* 1980 Krnov) gymnázium v Krnově

Patrik Nový (* 1977 Vanderbiltpark, JAR) gymnázium v Uherském Hradišti

Lukáš Pevný (* 1980 Kroměříž) Střední umělecká škola grafická v Jihlavě

Petra Pohlová (* 1979 v Rychnově n. Kněžnou), gymnázium v Rychnově n. Kněžnou

Klára Popelková (* 1979 Uherské Hradiště) Střední uměleckoprůmyslová škola v Uherském Hradišti

Tereza Smetanová (* 1979 Ostrava) Střední umělecká škola Ostrava

Od r. 2001 bude Magna uvádět tvorbu studentů nebo pedagogů KVT OU. Veřejnost se tak může pravidelně jednou ročně seznámit se stavem a vývojem umělecké školy, osobnostmi známými i těmi, kteří se své místo snaží teprve definovat.

V devadesátých letech se na i Ostravsku začalo veřejně odkrývat ve výtvarném umění něco, co bylo pro publikum navyklé vnímat klasické výtvarné disciplíny v kategoriích obrazu, sochy, případně jejich použití v architektuře, téměř nepřijatelné. Poučení a ti, kdo z hlubší intuice neodsoudili projev, který se nevešel do dříve jasných rozměrů, věděli nebo tušili, že existují ještě další roviny vnímání, které přesahují mimesi, symbol nebo abstrakci. Na obtížné humanizaci regionu, donedávna ryze průmyslového a dnes s mnoha stále se rozevírajícími duchovními trhlinami, se podílí i nejmladší generace umělců.

Studenti ze třetího ročníku ateliéru grafiky KVT OU musí samozřejmě zvládnout klasické grafické techniky; souběžně s tím však mají k dispozici další, téměř neomezené možnosti: volné spojení různých grafických postupů, jejich kombinaci s technikami negrafickými, využití grafiky v prostorových objektech, počítačovou manipulaci.

Hledání prvků nebo dokonce výtvarného názoru, který by tuto skupinu mladých lidí charakterizoval jako jednotlivý celek, by bylo bláhové. (Naopak – pokud by se našel, vyvolal by spíše podezření, že jde o učiliště, nikoli o tvůrčí dílnu.) Ale přece jen: v jejich práci se vyskytuje jeden společný velmi silný rys – až zalykavá potřeba komunikovat: komunikovat s názorově blízkými, střetávat se s nesouhlasnými myšlenkami, probudit dřímající, vyprávět svůj příběh, hledat stopy zaniklého, hledat identitu svého jména, obnažovat a obnovovat smysl slov. Často kladou v různých obměnách otázku: jaký je svět, ve kterém musíme žít? Někdy naopak přesvědčivě říkají, jak jej vidí, cítí a prožívají. Uvědomují si ničím neohraničené možnosti komunikace výtvarnými prostředky, i když se sami často pohybují mezi hranicemi naprosté jasnosti sdělení na jedné a znejasněním významu na druhé straně. (Ostatně stejnou rozpolceností je obecně poznamenáno veškeré lidské dorozumívání.) „Když člověk nezná symbol, tak nemá šanci se zorientovat,“ říká **Petra Pohlová**, která nejen ve svých pracích

pokládá univerzální obrazový symbol v co nejčitelnější a nejjednodušší podobě za základ dorozumění. Ke svému cyklu *Modly a mocnosti* pak dodává: „...já si s nimi spíš hraju.“

Vyhraněnou oblast poznání a sebepoznání představuje víceplánová práce s knihou: **Klára Popelková** ji tvoří jako výtvarně zpracovaný objekt s vlastním textem.

Země, kde žiju – Ostrava „mrtvá“ může být polemikou s těmi, kdo dovedli město ke zmrtnění, ale současně zakódováním sebe sama do svého bytíště. **Tereza Smetanová** dosahuje obého působivou formou černobílého linořezu transponovaného z autorské fotografie, v níž umísťuje siluety barevných postav.

Jak zareagujeme, předloží-li nám někdo notoricky známé firemní značky bývalé NHKG, medu nebo alpy? Zeptáme se proč a pak začneme pátrat po detailech; vzápětí pochopíme, že naskakují v drobných deformacích a posuvech. Pop-atrovou metodou jsme ujištěni, že ani pánbůh není stoprocentní a všechno může být jinak. **Lukáš Pevný** se s notnou dávkou vtipu představuje i jako autor parafrázy na staré, např. motocyklistické, plakáty.

Patrik Nový spojuje vlastní podobiznu s přetiskem slovníkových hesel. Jako by chtěl dojít na samou dřevě své tváře i významu slova.

Petru Malovanou a **Kateřinu Jedličkovou** přitahují spíše možnosti barevného či monochromního a tvarového zpracování obrazové plochy, přičemž svou roli hrají vlastnosti použitého materiálu i náhoda,

Už z prvního čtení vystavených prací je jasné, že v ateliéru prof. Ovčáčka vládne velká svoboda. Nutno však říci, že svoboda určená přísnými nároky učitele, který – a v tom se studenti shodují – je pořád „tlačí a nutí dělat“. Naštěstí na tom, co sami cítí jako své nejvlastnější.

únor 2001

Marie Štastná

Galerie Magna, Bieblova 3, 702 00 Ostrava / výstava potrvá od 21. 2. do 30. 3. 2001
Tento projekt je realizován za finanční podpory města Ostravy

